

Олександр КОПИЛЕНКО,
доктор юридичних наук,
професор, академік НАН України,
голова Національної комісії
з радіаційного захисту населення України

СТУДЕНТСЬКІ РОКИ НА ФАКУЛЬТЕТІ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Мої перші враження від факультету можна висловити однією фразою: «Три послы». У студентському штабі, що діяв при приймальній комісії, мене зустрів Володимир Лакомов, Надзвичайний і Повноважний Посол України в Пакистані (2012–2020 рр.), а потім, коли я вже став студентом, в деканаті познайомився з тодішніми співробітниками факультету Олександром Майданником та Миколою Маймескулом — нині ветеранами української дипломатії, Надзвичайними і Повноважними Послами.

Факультет міжнародних відносин та міжнародного права був розташований тоді в так званому жовтому корпусі університету, що на бульварі Тараса Шевченка, 14. Гадаю, цю адресу тепло згадує чимало моїх колег із багатьох країн світу, з якими ми разом вчилися, адже дві третини студентів факультету були іноземцями. Слід сказати, що керівництво факультету приділяло велику увагу тому, щоб наші товариші з інших країн добре почувалися на чужині. Для цього робили чимало, і без зайвої офіційності на першому плані були особисті стосунки. Я досі згадую своїх друзів — Консолату з Руанди та Андре з Беніну. Вони бували в мене вдома, спілкувалися з моїми батьками, запрошували й мене до себе в гуртожиток.

Навчання разом з іноземцями було хорошою школою спілкування на міжнародному рівні, школою толерантності, такою необхідною не лише на дипломатичній службі, а й узагалі в будь-якій сфері життя. Усі міжнародники — так нас називали на університетському жаргоні — мріяли,

звичайно ж, про роботу за кордоном, що в ті часи було майже нездійсненою мрією. До Міністерства закордонних справ України потрапляли одиниці, але решта також не губилися на життєвих просторах, тому що надзвичайно висока якість освіти, що її давав факультет, відкривала перспективи в інших сферах. За часів мого студентства (1978–1983 роки) на кафедрі міжнародного права одночасно працювали чотири доктори юридичних наук! І сьогодні школі міжнародного права Навчально-наукового інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка немає рівних в Україні. Серед випускників-міжнародників було багато вчених, а також чиновників доволі високого рангу. Цікаво, що тоді роботу в органах прокуратури цінували значно вище, ніж в юридичних структурах народного господарства. Нині ж ситуація докорінно змінилася, і рейтинг суто «юридичної» роботи, як і «внутрішньої» економічної, значно зріс.

Сказати, що ми вчилися сумлінно чи завзято — це нічого не сказати. Ми намагалися відповідати надзвичайно високим вимогам наших викладачів. І добре знали, що лише якісна професійна підготовка може допомогти нам у житті. А тому вивчали іноземні мови, «гризли» юридичні науки: від законів Хаммурапі й до всього, що могло знадобитися в майбутньому. Після здобуття незалежності України ситуація докорінно змінилася, і більшість моїх колег змогли втілити свої юнацькі мрії. Достатньо згадати лише кілька імен — Олександра Задорожнього (з яким ми працювали разом у комсомольському бюро факультету) чи Сергія Осики (пам'ятаю його доволі іронічну манеру ведення семінарів).

У теплу пору року нашим клубом і читальним залом був парк Шевченка, що навпроти жовтого корпусу, а взимку — читальний зал гуманітарних факультетів університетської бібліотеки, де ми знайомилися з дівчатами з інших факультетів. Через спорідненість фахів найпопулярнішими були студентки романо-германської філології, а також групи російської мови філологічного факультету. Ми залицялися до філологинь, не забуваючи водночас конспектувати твори класиків марксизму-ленінізму.

Ще одна тепла згадка про ті часи — обов'язковий вересень у колгоспі, куди виїжджали всі без винятку студенти університету, зокрема і міжнародники. Я купив собі офіцерські хромові чоботи й бриджі, мав шкіряний офіцерський ремінь, а тому почувався в колгоспі справжнім героєм. Як вихованець спорттовариства «Динамо» я щовечора охоче стояв на варті під час студентських дискотек.

Я щиро вдячний своїм наставникам. Це не протокольна згадка, яка й необхідна в таких випадках. Ми прекрасно розуміли все, про що не говорили вголос, однак це не впливало на наше ставлення до факультету та викладачів.

Oleksandr KOPYLENKO,
Doctor of Law, Full Professor,
Academician of the NAS of Ukraine,
Head of the National Commission for Radiation Protection
of the Population of Ukraine

STUDENT YEARS AT THE FACULTY OF INTERNATIONAL RELATIONS AND INTERNATIONAL LAW

Abstract. The article presents the author's first impressions of studying at the Faculty of International Relations and International Law, which he described as 'three ambassadors,' revealing his first acquaintances with the faculty members.

The article's author describes the peculiarities of everyday life and leisure at the Faculty of International Relations and International Law, which was located at that time at the so-called University Yellow Building at 14 Shevchenko Boulevard. The article also includes exciting memories of international students who studied at the Faculty.

The author highly appreciated the level of international law education at the Faculty, noting that students did their best to meet the extremely high requirements of academics. Students recognised that quality professional training can help them in the future.

The author's memoirs also reflect some of the warmest moments for him, including those related to Shevchenko Park and the Library Reading Room.

Keywords: Faculty of International Relations and International Law, expert in international relations, academic and leisure activities.